

A Pécsi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság
Bhar.I.38/2017/5. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2017. évi augusztus hó 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A harmadfokú bíróság a közúti baleset okozásának vétsége miatt **vádlott**tellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 5.Bf.208/2013/12. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 187.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő közúti baleset okozásának vétsége alól tekinti felmentettnek.

Indokolás

A Szekszárdi Járásbíróság 9.B.638/2012/17. számú, 2013. október 30. napján kelt ítéletével vádlottat közúti baleset okozásának vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta. Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A Szekszárdi Törvényszék 5.Bf.208/2013/12. számú, 2014. október 16. napján kelt ítéletével a járásbíróság döntését megváltoztatta, a vádlottat közúti baleset okozásának vétsége vádja alól felmentette. A törvényszék ítélete ellen bejelentett másodfellebbezést a Pécsi Ítéltábla Bhar.I.15/2015. számú végzésével elutasította.

Az ítéltábla végzése ellen a pótmagánvádló jogi képviselője által benyújtott alkotmányjogi panaszt elbírálvá az Alkotmánybíróság IV/2161-14/2015. számú határozatával az ítéltábla végzését megsemmisítette, és a bejelentett másodfellebbezés elbírálására utasította az ítéltáblát.

A fellebbezés elbírálására kitűzött harmadfokú nyilvános ülésen a pótmagánvádló a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a járásbíróság ítéletének helybenhagyását kérte, míg a vádlott és védője a törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A pótmagánvádló által bejelentett jogorvoslati kérelmet a harmadfokú bíróság nem találta megalapozottnak.

Az ítéltábla a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül. Vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, valamint a másodfokú ítélet megalapozottságát is.

Ennek során az ügy érdemi elbírálását akadályozó szabálysértést nem észlelt, a bizonyítási eljárás lefolytatása a törvényi előírásoknak megfelelően történt meg. Nem maradt el a releváns múltbeli

történések felderítéséhez szükséges ténybeli és jogi adatok összegyűjtése és értékelése, a bizonyítékok elemzése sem.

Az ellentmondástól mentes – lényegében a baleset utáni helyszínelés során rögzített nyomok és az ezeket értékelő szakvéleményen alapuló – tényállás tehát kellően felderítettnek és hiánytalannak mutatkozott, oly módon, hogy iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést sem tartalmazott. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldalán, a 7. bekezdésben található megállapítást – mely szerint: a Toyota gépkocsi sebessége 75 km/h volt –, a tényállás részének tekintette. Így a megállapított tényállás a Be.388.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

E tényállásból a másodfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségének a hiányára.

A megállapított tényállásban rekonstruált közlekedési szituáció alapján abban kellett az eljáró bíróságoknak állást foglalni, hogy a vádlott által a saját sávjában végrehajtott kikerülési manőver teremtett-e veszélyhelyzetet a pótmagánvádlóra nézve, illetve a pótmagánvádló abszolút sebességtúllépésének volt-e szerepe a bekövetkezett balesetben.

A felmentő rendelkezést a másodfokú bíróság alapvetően az elfogadott műszaki szakértői véleményre alapította és arra következtetett, hogy a vádlott és a pótmagánvádló által vezetett autók közötti sebességkülönbség, és a két gépjármű közötti távolság miatt a vádlott saját sávjában végrehajtott kikerülő manővere nem teremtett veszélyhelyzetet.

Amikor ugyanis a vádlott megkezdte a macskatetem kikerülését, a pótmagánvádló gépkocsija 22-24 méter távolságra volt a vádlotti gépkocsitól, és amikor a kikerülő manővert – a saját sávjában maradva – befejezte, a két gépjármű közti távolság még mindig 14 méter volt. Nem arról van tehát szó, hogy a pótmagánvádló az előzés végrehajtása közben már a vádlott gépkocsija mellett haladt, amikor az megkezdte a macskatetem kikerülését, hanem mindvégig mögötte volt. Ebből adódóan egyetértett a fellebbviteli bíróság a másodfokú bíróság érvelésével, miszerint amikor a pótmagánvádló észlelte a vádlotti gépjármű irányváltoztatását, az előzés folytatása helyett lassító fékezéssel lehetősége lett volna az előzési manőver abbahagyására, és a saját sávjába visszatérésre.

A szakértői vélemény szerint a pótmagánvádló az előzés megkezdésekor 60-65 méterre haladt a vádlotti gépkocsi mögött, és a megengedett 90 km/h sebességet minimálisan 15 km/h-val túllépve közlekedett. Amennyiben a megengedett abszolút sebességhatárt a pótmagánvádló nem lépi túl, úgy nyilvánvaló, hogy a vádlotti gépkocsi sávján belüli irányváltoztatását térben és időben sokkal kedvezőbb közlekedési szituációban – 22-24 méternél mindenképpen nagyobb távolságból – észleli. Ez a kedvezőbb közlekedési szituáció pedig lehetőséget biztosított volna számára, hogy biztonságosan végrehajtsa az előzést, amelynek feltételei objektíve fennálltak.

Mindezen nem változtat az a körülmény, hogy a macskatetem kikerülésekor a vádlott nem nézett hátra, nem észlelte, hogy a pótmagánvádló megkezdte az előzését, és ezzel megszegte a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (továbbiakban: KRESZ) 35.§ (1) bekezdésében írt szabályt. A baleset bekövetkeztében ugyanis nem a vádlotti szabályszegés játszott meghatározó szerepet, hanem a pótmagánvádlónak a KRESZ 26.§ (1) bekezdésében írt – a megengedett sebesség túllépése – szabályszegése.

A baleset bekövetkezését tehát nem a vádlottnak a kikerülésre vonatkozó szabályok be nem tartásában megnyilvánuló normaszegése, hanem a pótmagánvádló sebességtúllépése okozta.

Az irányadó tényállásban rekonstruált közlekedési szituációt folyamatában elemezve törvényesen járt el a másodfokú bíróság, amikor a vádlottat közúti baleset okozásának vétsége vádja alól

felmentette, pontatlanul jelölte meg azonban az ítélet rendelkező részében a vád tárgyává tett bűncselekményt.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 2.§ (1) bekezdése alapján a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban levő törvény szerint kell elbírálni. Az elbírált ügyben a baleset 2011. június 13-án történt, tehát a 2012. évi C. törvény hatálybalépése előtt. A vádlottat ezért helyesen az 1978. évi IV. törvény 187.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő közúti baleset okozásának vétsége vádja alól kell felmenteni.

A kifejtettek szerint a vádlott felmentésére törvényesen került sor, az ezt sérelmező pótmagánvádlói fellebbezés megalapozatlannak bizonyult.

A fentiekre figyelemmel a harmadfokú bíróság a Be.397.§ értelmében a másodfokú bíróság ítéletét – a felmentő rendelkezés jogszabályi hivatkozásának pontosítása mellett – helybenhagyta.

Pécs, 2017. augusztus 29.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 5.Bf.208/2013/12. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.I.38/2017/5. számú végzése folytán a 2017. évi augusztus hó 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke